

[Hauch.]

fra Regeringspartiernes eller fra Regeringens Side har faaet mindste Antydning af, at man i saa Henseende kunde tænke sig at foretage Ændringer.

En helt anden Sag er Rentenedsættelsen. Der er aabenbart hos det ærede Medlem en forkert Forestilling om, hvad det er, Landbrugsorganisationerne har taget Ordet for; de har ønsket en almindelig Rentenedsættelse, og i det Forslag, vi her har stillet, er der netop ogsaa Antydning af, at vi kunde gaa med til det, og vi har ikke mødt Modstand fra Regeringspartierne eller Regeringens Side; de har sagt til os, at de har Sympati for den Form, vi har givet Forslaget.

De Bemærkninger, den højtærede Indenrigsminister fremførte angaaende Rentespørgsmaalet med Henvisning til de Udtalelser, der tidligere er faldet, har jeg Lyst til at gøre en Bemærkning om. Jeg kan i og for sig godt forstaa, at den højtærede Indenrigsminister mente, at det var meget svært paa det Tidspunkt, da vi fremsatte den Udtalelse første Gang, at komme saa langt ned med Renten. Thi saa vidt jeg erindrer, var det omtrent paa samme Tidspunkt, den højtærede Indenrigsminister gav sin Tilslutning til, at Københavns Kommune optog et Laan med en effektiv Rente af 7,65 pCt. Jeg kan derfor godt forstaa, at det maa have forskrækket ham, naar andre kunde være i Besiddelse af den Dristighed at udtale Ønske om en Rentenedsættelse, der endog gik ned til 2½ pCt.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om den Virkning, en lav Rente kan have paa Opsparingsmulighederne, afventer jeg de Lærebøger, som jeg skal have at studere, og jeg tror, at jeg maa have dem, inden vi med nogen Nytte kan diskutere dette Spørgsmaal videre. Der var ganske vist i den højtærede Indenrigsministers Udtalelser noget, som kunde tyde paa, at vi kunde forstaa hinanden, for han sagde, at det kom jo an paa, hvor langt man gik ned. Ja, det kommer jo ogsaa an paa, hvor højt oppe man begynder, men at det skulde være muligt at faa den almindelige Befolkning til at forstaa, at en lav Rente vil stimulere Opsparingen, tror jeg ikke. Selv om den højtærede Indenrigsminister og jeg slaar os sammen for at overbevise Befolkningen om det, tror jeg ikke, det lykkes. Naar jeg har været Tilhænger af Nedsættelse af Renten, er det jo af helt andre Grunde, som jeg ikke skal komme ind paa her.

Den højtærede Indenrigsminister gjorde

over for nogle af mine Udtalelser den Bemærkning, at de kun var politiske Riposter. Han vilde vel dermed sige, at der ikke var noget Hold i dem, men den højtærede Indenrigsminister gjorde ikke noget Forsøg paa at bevise det forkerte i dem. Nu er det i det hele taget ganske morsomt, at det er den højtærede Indenrigsminister, som gør en saadan Bemærkning til mig. Den højtærede Indenrigsminister ved jo godt, at jeg rent personlig har en Svaghed for ham. Jeg kan nemlig ganske godt lide den overordentlige Dristighed og Frimodighed — der er noget frisk over det —, som den højtærede Indenrigsminister er i Stand til at fremsætte sine Paastande med. Det er endogsaa i den Grad udpræget hos den højtærede Minister, at jeg en Gang imellem i Forbindelse med hans Udtalelser kommer til at tænke paa den store Skikkelse i Litteraturen, som kunde gøre Morille til en Sten og Per Degn til en Hane.

I øvrigt har den højtærede Indenrigsminister under denne Forhandling ikke i mindste Maade givet Udtryk for, at der fra Regeringens Side var vist Imødekommenhed over for de Synspunkter, som vi har gjort gældende med Hensyn til Rentenedsættelsen. Det er min bestemte Opfattelse, at det er Regeringens parlamentariske Pligt, saaledes som Forholdene er kommet til at ligge, at gøre de Forsøg, der kan gøres, for at redde Gennemførelsen af den Konvertering, som vi, som Regeringen, som alle Partier i Rigsdagen lægger saa overmaade megen Vægt paa at faa gennemført, og jeg vil derfor gaa ud fra, at den høje Regering vil benytte alle de parlamentariske Muligheder, der foreligger, for at se, om det ikke skulde være muligt at finde et Grundlag for en fælles Indstilling i denne Sag.

Rasmussen Flemløse: Jeg vil gerne sige til den højtærede Indenrigsminister: Nej, Hr. Minister, det staar ikke fast, at ved en lav Forrentningsprocent byder vort Forslag mindre end den gældende Lov! Vort Forslag vil betyde, som jeg understregede første Gang, jeg havde Ordet, at noget nær den samme Byrde vil falde paa de faste Ejendomme som efter bestaaende Lov.

Hvad angaar den sognekommunale Indkomst som Grundlag for den amtskommunale Beskatning, vil jeg vedblivende hævde og har lige saa stor Ret dertil som før, at Byrden ganske naturligt vil bundfælde sig stærkere i mere velhavende end i mindre velhavende Kommuner.